

Bényei Miklós

Interdiszciplináris megközelítések

Tanulmányok Barátné Hajdu Ágnes tiszteletére

Kivételes kiadvány, még akkor is, ha a maga nemében nem egyedülálló. Az utóbbi években ugyanis e szakterületen is jelent meg néhány „Festschrift” (ünnepi tanulmánykötet), amellyel a magyar könyvtárügy kiválóságai előtt tisztelegtek a kollégák. Ezúttal a tiszteletkötet a hazai könyvtáros társadalom közismert és nagyra becsült személyiségét, *Barátné Hajdu Ágnest*, az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Kara Könyvtártudományi Tanszékének vezetőjét köszönti, mégpedig 65. születésnapja és egyetemi tanári kinevezése alkalmából.

A könyv kiadója – szinte magától értetődő módon – az ünnepelt munkahelye, az ELTE BTK Könyvtár- és Információtudományi Intézete (KITI); két szerkesztője *Kiszl Péter*, az intézet igazgatója és *Németh Katalin* adjunktus. Velük együtt huszonöt szerző írt tanulmányt, továbbá négy lektor, az olvasó- és a műszaki szerkesztő, és még egy munkatárs segítette őket. A közreműködők többsége az ELTE KITI-ből került ki (fő- és mellékállású, valamint óradíjas oktatók egyaránt), de a vidéki képző intézmények (egyetemek) oktatói és a Könyvtári Intézet dolgozói (akik egy része persze oktató is) közül szintén jó néhányan vállalták a szereplést. Külön öröm, hogy több, különféle típusú könyvtárakban szolgáló gyakorlati szakember is csatlakozott. Szép, nemes példája ez a szakmai összefogásnak, összetartozásnak. Akár jelképként is felfoghatjuk: a hazai könyvtáros társadalmat tömörítő Magyar Könyvtárosok Egyesülete elnökét, a szervezet első emberét képviselői révén a szakma egésze üdvözlí.

A kötet alap gondolatait a szerkesztők közös előszava fogalmazza meg. Egy-két részletét érdemes szó szerint idézni. Az első a könyvtárak egész múltján átívelő, manapság mind jobban elterjedő fogalmi meghatározás: „A könyvtár egy-

szerre jelenti a fizikai épületet, a szellemi közeget és a befogadó teret, miközben a mindenkori technológiáknak köszönhetően, tértől és időtől független intézményhálózatként működik.” Vagyis a kötet címében szereplő „hálózatok” szó kettős értelmet nyer: egyfelől utal a globális méretű internetre, másfelől arra, hogy a könyvtárak sokasága „Magyarország legnagyobb kulturális intézményrendszere”, sokoldalú szolgáltatásokkal, elvileg bárki számára hozzáférhető módon. Ma már – folytatódik az előszó – „A könyvtár folyamatosan megújulva várja felhasználóit akár személyesen, akár a virtuális térben, őrzi és gondozza a múlt örökségét.” Majd azt olvashatjuk, hogy miként viszonyulnak ehhez a múlthoz a ma könyvtárosai, konkrétan a tanulmányok szerzői: „Kötetünk ezt a sokszínűséget kívánja bemutatni, és a XXI. század második évtizedének kezdetén igazodási pontokkal szolgálni az évezredes könyvtáros hivatás komplex feladatrendszerének ellátásához.” Még konkrétabb célkitűzés: „A magyarországi könyvtárügyet nemzetközi kontextusba helyezve, majd a történeti előzményeket tárgyalva [valójában csak egy-két mozzanatát kiragadva] vezetjük el olvasóinkat a digitális forradalom előidézte változásokból eredő problémákig. Mindvégig szem előtt tartjuk az információközvetítés lehetséges módjait, ahogy a közösségépítés is megjelenik a tanulmányokban.”

Mindez valóban kiolvasható a kötetből. Szinte restelkedve írjuk ide, hiszen a kiadó neve láttán egyértelmű elvárás, hogy a gyűjtemény messzemenően megfelel a tudományosság követelményeinek. Ezáltal megnyílik a lehetőség a további szakmai vitákra, lendületet kaphatnak az újabb kutatások. Gazdag a hivatkozási apparátus, leginkább a magyar nyelvű szakirodalomra, de feltűnő gyakorisággal a külföldi művekre is, és mindig igen precízen. Csaknem rendszeres a történeti előzmények feltárása és a jövő perspektíváira való kitekintés. A kiadói és a szerkesztői szándékhoz, továbbá a potenciális olvasóközönség érdeklődéséhez, igényeihez igazodik a közlemények hármas tagolása: kiemelt tartalmi összefoglaló, többnyire fejezetekre osztott, néhol táblázatokba foglalt főszöveg, végül együtt az irodalom és a jegyzetek. Csupán egy dolgot hiányolhatunk, ez pedig a hazai tudományos könyvkiadás Achilles-sarka: itt sincs mutató.

Nyilvánvaló, hogy a huszonöt tanulmány részletes ismertetésére egy rövid recenzióban nincs lehetőség, sőt a vázlatos bemutatás is szétfeszítené a terjedelmi kereteket. Ilyenformán csupán – egypár némileg önkényes kivétellel – a címek felsorolására és egy-két gondolat felvillantására szorítkozhatunk. Elsőként *Kiszl Péter* mutatja be az ünnevelt, Barátné Hajdú Ágnes életművét (*Könyvtárdiplomácia – tudomány- és szakmapolitika a nemzetközi könyvtári-információs szervezetekben*), de nem teljes körűen, hanem egy adott szempontból, nevezetesen az egyetemi és főiskolai oktatóként, majd az MKE alelnökeként, újabban elnökeként, illetve az IFLA igazgatótanácsának első magyar tagjaként a könyvtár-, tágabban a kultúrdiplomácia terén kifejtett, szinte hihetetlenül sokoldalú, rendkívül intenzív tevékenységét, ezzel a magyarországi könyvtári kultúra kevésbé vizsgált területére irányítva a fi-

gyelmet. A történelmi közlemények egyikében (*Gyulaffi Lestár született..., de mikor is? Avagy az információközvetítés buktatói*) Bibor Máté János, az ELTE BTK KITI tanársegéde finom elemzéssel a történelmi forráskritika megkerülhetetlen voltára hoz fel jellegzetes, és a könyvtári tájékoztatás számára is tanulságos példát: a hajdani erdélyi emlékiró, Gyulaffi Lestár nehezen kideríthető születésnapját. A termékeny tudománytörténész, *Gazda István* (egyike a nem könyvtáros szerzőknek) a 19. század közepén kibontakozó hazai reáltudományi könyv- és lapkiadásra, és az akkortájt alakuló tudományos egyesületek és szervezetek (Magyar Tudós Társaság, Orvosegyesület, Természettudományi Társulat, Mérnök- és Építész-Egylet, orvosok és természettudósok éves vándorgyűlései stb.) szerepére, aztán röviden a cenzúra visszahúzó hatására vet néhány pillantást (*Információközvetítés és közösség-építés a reáltudományok művelői körében Magyarországon 1825–1867*).

Nálunk ritkán használt fogalmat – ténypróza – tárgyal *Zsámbékiné Domsa Zsófia*, aki régebben könyvtáros volt, most az ELTE BTK Skandináv Nyelvek és Irodalmak Tanszékének adjunktusa. A norvég példát választotta, és leginkább a szóban forgó szövegek közéleti, demokratikus szerepét hangsúlyozza (*Kultúra- és információközvetítés norvég módra – a ténypróza társadalomformáló szerepe*). Nemzetközi kitekintéssel keresi a választ a sokakat aggasztó, mert sokakat érintő dilemma – mi lesz a bibliográfiák sorsa, jövője? – feloldására *Dippold Péter*, az FSZEK Központi Könyvtárának igazgatója, az ELTE BTK KITI adjunktusa (*Rekniem a bibliográfiáért? Esettanulmány egy szakbibliográfia metamorfózisáról*). Az információközvetítés több ezer éves múltra visszatekintő eszköze, a bibliográfia kapcsán elméleti és gyakorlati problémaként is felvetődik a fenti kérdés. Ámbár voltaképpen leegyszerűsíthető (leszűkíthető), még ha a szerző nem is fogalmaz ilyen kiélezetten: a közeli – és főleg a távoli – jövőben megjelenhetnek-e még nyomtatott bibliográfiák, vagy ezután már csak bibliográfiai adatbázisok készülnek? Az elvont elméleti viták és a meggondolt vagy meggondolatlan jóslatok helyett praktikus, és a célhoz feltehetően közelebb vivő módszerhez nyúlt: elemezte a Közép- és Délkelet-Európa kisebbségeinek bibliográfiai kézikönyvét és az ennek tartalmára épülő Ethnodoc webes adatbázist, valamint az Erdélyi Magyar Adatbank működését, és megnézett még jó néhány kelet-európai kutatási adatbázist és digitális könyvtárt. Summázata sommás: az adatbázis „egészen másfajta lehetőségeket teremtett a bibliográfiai információk visszakeresésében és hasznosításában”. Ezt ezerféle tapasztalati tény megerősíti. Mindazonáltal a szerző úgy véli, hogy a bibliográfia műfaja „nem tűnik el, hanem (mint annyi minden más napjainkban) csak átalakul.” Az általa átmenetinek tartott állapot jellemzőit igyekszik feltárni, értékelni, mértéktartással, óvatos latolgatással.

Jóformán teljes mértékben külföldi dokumentumokra támaszkodik *Csik Tibor*, az ELTE BTK KITI adjunktusa – írásának (*A tartalmi feltárás kérdései 1945-től az 1970-es évig. Úttörők és útkeresők*) mindössze egyetlen hazai hivatkozása van. Értekezésében történelmi áttekintést ad az információ-visszakeresés megszületé-

séről és az osztályozás megújításáról, a tárgyszójegyzék elterjedéséről, közben – az alcím ígérétehez híven – felmutatja néhány jeles szakember és gondolkodó (Bliss, Borges, Ranganathan, Luhn és mások) szerepét. Ma már a könyvtárak mindennapi munkájában nélkülözhetetlenek a teauruszok, ezért általános érdeklődés kísérheti *Dula Marina* dolgozatát (*A többnyelvű teauruszok kialakulása történeti nézőpontból és a teauruszokra vonatkozó szabványok, irányelvek*). A fiatal szerző az ELTE BTK KITI mesterszakos hallgatója, az Országgyűlési Hivatal, majd az Isobar Budapest munkatársa; 2014-ben az OTDK-n második helyezést ért el a kötetben közölt tanulmány alapjául szolgáló pályamunkával. Az országhatárokon belül maradt és a téma magyar nyelvű irodalmát írásában csaknem teljességgel feldolgozta Nagy Enikő (*A tájékoztatás fogalmi rendszerének változása: magyarországi helyzetkép a XX-XXI. században*), aki a Szentesi Városi Könyvtárban kezdte pályáját, jelenleg gimnáziumi tanár. Eredetileg PhD-értekezésnek készült a tanulmány, témavezetője Barátné Hajdu Ágnes volt. Bő történeti vázlat, egészen az egyetemi informatikus könyvtáros szakok 2019–2020. tanévi tanrendjeivel bezárólag.

Igencsak időszerű és – bátran mondhatjuk – nagyon izgalmas közkönyvtári téma feldolgozására vállalkozott *Fehér Miklós*, a Könyvtári Intézet igazgatója (*Jogszabály generálta változások a megyei könyvtárak tevékenységének alakulásában 2012–2017*). A kiindulópont az 1997. évi CXL. törvény: az ebből és az úgynevezett követő jogszabályokból, továbbá a törvény módosításaiból fakadó, a megyei hatókörű városi könyvtárakban megfigyelhető – elsősorban a címben jelzett fél évtizedben bekövetkezett – változásokat szemlézi. Mégpedig egy sajátos, egyébként kézenfekvő módszerrel: a kötelező éves beszámolókból kigyűjtötte az érintett jogszabályi pontokra vonatkozó részleteket (pl. elektronikus könyvtári dokumentumok elérhetősége, a digitális írástudás, műveltség előmozdítása, az oktatás támogatása, kulturális és közösségi programok, települési könyvtárak fejlesztése, KSZR-működtetés, minőségirányítás, szakmai műhelynap, versenyképesség), táblázatokba rendezte azokat, majd az előfordulási számokból és szöveggörnyezetükből próbált – szögez-zük le: elég meggyőző – következtetéseket levonni. Csak egy-két, köztük könyvtárpolitikai súlyú példa: talán legkevesbé vitatható az a megállapítása, hogy „a hatékony ellátás érdekében a jogszabályokat módszertannal is támogatni kell” (azaz kellett volna, kellene); szerinte (és sokunk szerint) „a továbblépés érdekében érdemes, sőt szükséges lenne a hazai könyvtári rendszer működésének átfogó újragondolása”, mint ahogy változatlanul aktuális a könyvtárak alapterületi normatíváinak újbóli sürgetése is. Hallatlanul fontos a tanulmány végső konklúziója (utolsó két mondata), mert a remélt jövőt vizionálja: „mindnyájunk közös érdeke az erős könyvtár. Az erős, jól vezetett és együttműködésre kész könyvtár, és az ezt támogató, valamennyi szereplő által művelt közös könyvtári szakpolitika.”

A következő tanulmány címéről (*Tudásbázisok szerepe az egyházi hivatásúak élet-hosszig tartó tanulmányának támogatásában*) önkéntelenül is a régi magyar szólás-mon-

dás jut az olvasó eszébe: „A jó pap holtig tanul.” *Mészáros Kornélia*, az Evangélikus Hittudományi Egyetem Könyvtárának vezetője tényleg ilyesmiről elmélkedik: a könyvtárak, az információk, a digitális műveltség, egyáltalán a tudás hatását mérlegeli a papok pályájára és teológiai nézeteire. *Virágos Márta*, a Debreceni Egyetemi és Nemzeti Könyvtár nyugalmazott főigazgatója saját intézménye példáján, saját tapasztalatai alapján mutatja be egy új, a digitális technológia uralkodóvá válásával megerősödött feladat lényegét és kialakulásának folyamatát, közelebbről az egyetemi repozitóriumot és a ráépülő szolgáltatást (*Felsőoktatási könyvtárak tartalomgazdai szerepkörben: az egyetemi bibliográfiától a Tudóstérig*).

Az online szakirodalom hazai elérésében pótolhatatlan szerepe van az Elektronikus Információs szolgáltatás Nemzeti Programnak, amely 2001 óta kormányzati támogatással működik az MTA könyvtárában; közvetlen irányítója 2020 őszéig *Lencsés Ákos* osztályvezető volt. Adatgazdag tanulmányában (*Határon túli magyar könyvtárak az EISZ-ben*) örömmel közli, hogy 2019 óta 26 határon túli magyar intézmény is hozzáférhet az adatbázisokhoz. A bővítés-bővülés menetét vázolja, közben személyes hangot is megüt: meglepő szavakkal idézi fel Barátné Hajdú Ágnesnek az információkereső nyelvekről tartott emlékezetes budapesti egyetemi tanóráit. Mindannyiunkat érintő probléma az élelmiszer-biztonság. *Boda Gáborné Köntös Nelli*, az ELTE BTK KITI adjunktusa ennek online információforrásait veszi számba és ismerteti (*Az élelmiszer-biztonság online információforrásai. A könyvtárak szerepe és lehetősége a vásárlói tudatosság növelésében*).

A 2017-es országos reprezentatív olvasási és könyvtárhasználati felmérés kapcsán *Tóth Máté*, a Könyvtári Intézet volt osztályvezetője, a Hamvas Béla Pest Megyei Könyvtár igazgatója írásában (*A könyvtár haszna az egyes demográfiai változók alapján*) azt vizsgálja, hogy a lakosságnak a demográfiai változók (nem, életkor, iskolai végzettség, lakóhely típusa) mentén csoportosított rétegeinél hogyan hasznosulnak a könyvtári szolgáltatások. Tanulmánya közelebbről is szemügyre veszi a könyvtári tagság arányait, a szépirodalom olvasását, a tanulás támogatását, a munkahelyi és az otthoni feladatokat, a közösségi és baráti kapcsolatok ápolását. A kirajzolódó kép meglehetősen differenciált. Összegzéséből három megállapítást mégis érdemes kiemelni, mert a mindennapi tapasztalatok megerősítik: a könyvtár elsősorban a felsőfokú végzettségűeké; a hasznosulás feltételez egyfajta életstílust; a könyvtár hasznosulása messze túlmutat az úgynevezett hagyományos funkciókon. Manapság gyakori beszéd- és kutatási téma az autisták (gyerekek, fiatalok, felnőttek) iránti társadalmi felelősségvállalás, a könyvtárak munkájában az egyetemes hozzáférés biztosítása. *Németh Katalin* pozitív külföldi és hazai példákat hoz fel (képekkel illusztrálva), és a szakirodalom, valamint a tények ismeretében biztatónak látja a jövőt is (*A könyvtár mindenkié!? Egyetemes tervezés és autizmus barát könyvtárak*).

A szemléltető képanyag komoly erőssége *Rambáb Mária*, a Bács-Kiskun Megyei Katona József Könyvtár igazgatója, az IKSZ elnöke tanulmányának is

(*A befogadó könyvtári terek. A Bács-Kiskun megyei könyvtárak átalakítása, korszerűsítése 2005–2019*). A szerző azt beszéli el, hogy miként és miért történt megyéje könyvtáraiban – mindenekelőtt az általa irányított kecskeméti intézményben és a megyei Könyvtárellátási Szolgáltató Rendszer községi egységeiben – az előző másfél évtizedben a könyvtári terek át- és kialakítása. Döntően kettős céllal: az épületek valódi szolgáltató könyvtárak legyenek, és minél jobban elláthassák a közösségi tér utóbbi időben formálódó funkcióját. Mindaz, amit elmond, meggyőző, érvei, adatai, képei, táblázatai általánosítható és alkalmazható tanulságokkal szolgálhatnak az egész országban, és minden bizonnyal a határon túli magyar könyvtárakban is. Hasonló gondolatkörben mozog *Kálmán Veronika*, az Óbudai Árpád Gimnázium könyvtárosának írása (*Az iskolai könyvtár mint harmadik hely*). A viszonylag új keletű fogalom a tanulmány értelmezésében egy olyan közösségi tér, amely az otthon és a munkahely – ez esetben az iskola – mellett helyet ad rendszeres, önkéntes, informális közösségi alkalmaknak, és ezáltal válik a tanító-nevelő folyamat részesévé.

Még egyetemistaként talált rá témájára *Kőműves Renáta*, a soproni Városi Könyvtár munkatársa (*A könyvtárak helyzete Olaszországban. Torino [a kötetben tévesen Torino] könyvtári hálózata*). Egyebek között olvashatunk a „nemzeti” elnevezésű bibliotékákról, a városi könyvtárakról, az olasz könyvtártudományi kézikönyvekről, a nemzeti bibliográfiáról, a „Közkönyvtárak 2020” projektről, a torinói Királyi Könyvtár és az ottani városi zenei könyvtár részletes bemutatása pedig – a szerző szavaival – „reprezentálja a muzeális megőrző helyek és az innovatív könyvtári szolgáltatások példáját.”

Lengyelne Mohnár Tünde, az egri Eszterházy Károly Egyetem Médiainformatika Tanszékének tanszékvezető docente mélyen végiggondolt eszmefuttatása (*A technológiai fejlődés hatása a könyvtárakra*) több időszerű kérdést és dilemmát vet fel – köztük talán a legizgalmasabbat: lesz-e a jövőben könyvtáros? –, és éppen ezért feltétlenül továbbgondolásra serkenti az érdeklődőt. A jelen egyik igen fontos technikai és tartalmi feladatának megoldási esélyeit mérlegeli *Kosztjánné Mátrai Rita*, az ELTE BTK KITI tanársegéde (*Webarchiválás és crowdsourcing: hogyan segíthetjük a közgyűjtemények internetarchiváló tevékenységét?*). A külföldi szakirodalom és a hazai tapasztalatok alapján elfogadható érvekkel bizonyítja, hogy ebben a munkában (a kulturális örökség számbavételében) sokat segíthetnek a jól szervezett önkéntesek. A web által generált új lehetőségek egyikét kutatja *Fodor János*, az ELTE BTK KITI adjunktusa is (*Oldás és kötés a virtuális közösségépítésben. Könyvtári tudásközvetítés a közösségi médiában*). Tanulmányában is azt igazolja a szerző, hogy az adatbázis-alapú tartalomszolgáltatás és a közösségi hálózatok létrejötte megteremtette a nyilvános interakció valóságát. Összefoglalóját optimista kicsengésű jóslattal zárja: „A közösségi médiát átjáró, érdeklődést megkötő, tudásközvetítő hatás a könyvtár jövőképeinek egyik megoldása.” Az e-könyv és az e-tartalom jeles szakértője, *Kerekes Pál*, az ELTE BTK KITI címzetes egyetemi docente

tanulmányában (*Archívum és könyvtár: integráció digitális alapokon*) a hálózati mentés néhány problémájával foglalkozik. Különös tekintettel a gyűjteményépítésre, tá-
gabban a kulturális örökség meg- és átmentésére, kultúratudományi összefüggé-
seket is felvillantva. A téma kapcsán fontos gondolatokat fejteget az „emlékezés
– emlékezet” fogalompár különbségéről; a digitális archiválást az utóbbihoz köti.
Közben a felejtést is szóba hozza, mint a szellemi aktivitás szükségszerű kategó-
riáját.

Eszenyiné Borbély Mária, a Debreceni Egyetem Informatikai Karának adjunk-
tusa az öt magyarországi képzőhely végzés előtt álló huszonhét hallgatójának
részvételével 2019-ben készült felmérés eredményeit ismerteti, elemzi (*A felső-
fokú könyvtárosképzés szerepe a hallgatók digitáliskompetencia-állapotának fejlesztésében*).
Miután az egyetemeken már évek óta informatikus könyvtáros szakon folyik az
oktatás, elvárható végeredmény született: a tanulmányaik végén járó leendő szak-
emberek digitális készségei meghaladják a már dolgozó, könyvtáros diplomával
rendelkezőkét. A tanulmány adatai, grafikonjai e biztató megállapítás részleteit
árnyalják. Szintén egyetemisták, az ELTE informatikus könyvtáros szakos hallga-
tói körében folytatott kérdőíves vizsgálatot (mégpedig kétszer: 2013-ban és 2018-
ban, és kimutatta a fél évtized változásait is) *Senkei-Kis Zoltán*, az ELTE BTK
KITI adjunktusa (*Legális vagy illegális? Jogtudatosság a könyvtáros hallgatók körében*).
A kutatás célja annak ismételt feltérképezése volt, hogy a leendő könyvtárosok
mennyire ismerik az internethasználatra, különösen a tartalommegosztásra vo-
natkozó szerzői jogi szabályokat, illetve milyen a hozzáállásuk az interneten elér-
hető tartalmak tekintetében, azaz jogtudatos-e vagy sem. Az egyre bővülő inter-
netes jog egyik bonyolult kérdését feszegeti a tiszteletkötet utolsó tanulmányában
Tószegi Zsuzsanna, az ELTE BTK KITI címzetes egyetemi docense, óradíjas okta-
tója (*Digitális könyvtárak vs. személyes adatok védelme – a tájékozódáshoz [a tartalomjegy-
zékekben: tájékoztatáshoz], illetve az elfeledtetéshöz való jog érvényesítése online környezetben*).
A magánszférát leginkább a keresőmotorok fenyegetik, azért üdvözlendő, hogy
néhány, az eligazodást, értelmezést segítő alapvető dokumentumot is ismertet:
pl. az Európai Bíróság ítélete a Google Spain ügyében; az IFLA állásfoglalása
az elfeledtetéshöz való jogról; a Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság
Hatóság álláspontja a Google adatkezelői szerepéről; a digitális könyvtárak és a
GDPR által deklarált elfeledtetéshöz való jog érvényesítése.

A könyvtár- és információtudomány interdiszciplináris jellegéből fakadóan a
szerzők lépten-nyomon jelzik a többi tudományterülethez való sokirányú kap-
csolódást. Az elméleti megközelítések mellett (olykor azok előtt) sűrűn utalnak a
könyvtári gyakorlat újszerű megoldásaira tett külföldi és hazai kísérletekre. Sejt-
tik, hogy rövidesen megéri az idő egy új hazai könyvtáros kézikönyv összeállításá-
ra is. Ez az idő még nem jött el, a kötet azonban számos elemében, részletében
magában hordozza egy majdani (talán nem is olyan távoli), a 21. századi fejlemé-
nyeket is számba vevő szakági kisenciklopédia csíráit.

A fenti bekezdések érzékeltethetik a kötet sokszínűségét és sokrétűségét. Tegyük hozzá: magas a tanulmányok átlagszínvonala is; más szavakkal: a könyv a magyar könyvtár- és információtudományi szakirodalom számottevő értéke. Mi, könyvtárosok örülünk neki és legyünk büszkéek rá.

Információközvetítés és közösségépítés : multifunkciós könyvtári hálózatok / szerk. Kiszl Péter és Németh Katalin ; [közread. az] ELTE BTK Könyvtár- és Információtudományi Intézet. - Budapest : ELTE BTK Könyvtár- és Információtud. Int., 2020. - 342 p. : ill. ; 24 cm

Elektronikus elérhetőség:

DOI: <https://doi.org/10.21862/infkoz>

